

MAREK VADAS

ÚTEK

ILUSTROVALA DANIELA OLEJNÍKOVÁ

BRAK

AKO SOM SA NAUČIL UTEKAŤ

4 Môj pes je najmúdrejší na svete. Volá sa Alan a rozumie ľudskej reči. Urobí všetko, čo mu poviem. Keď sa na mňa pozrie, viem, na čo práve myslí. Trávim s ním veľa času. Poznám každý jeho výraz, pohyby chvosta. Učí sa rozprávať. Vždy ma upozorní, keď sa niečo v blízkosti deje. Pomáha mi aj s matematikou.

Raz som cestou zo školy stretol podobného psa, iba nemal čiernu škvrnu za uchom. Sklonil som sa k nemu. Chcel som ho pohladkať. Vyceril zuby a skočil do mňa. Zatackal som sa a on ma stihol uhryznúť do členka. Bežal som, ako som vládal, a on za mnou. Pred priekopou ma rafol ešte raz. Potom som sa mu stratil za krovím, zlostné vrčanie sa vzdialilo. Bežal som pre istotu ešte dlho, ale už pomalšie. Na našej ulici som sa zastavil. Prešiel som si dlaňou členok a lýtko. Bolelo to. Prsty som mal od krvi. Dokrival som domov.

Otec mi ranu vyčistil a povedal, aby som bol chlap. Mám sa naučiť behať. Keby som utekal rýchlejšie, nič by sa mi nestalo. Dieťa musí vedieť utekať. Vtedy som ani netušil, akú má pravdu. Jeho slová som si vzal k srdcu.

Ráno som začal trénovať. Noha ma ešte bolela, ale ja som dal do behu všetku silu. Od domu až po záhrady. Tam som musel zastať, aby som nepošliapal zeleninu. Ďalej by som aj tak nevládal.

5 Začal som behávať každý deň. Okolo domu. Potom dvakrát okolo domu. Na koniec našej ulice a späť. Neskôr až k lesu a napokon som si dal kolečko okolo celej štvrte. Alan si to vždy švihal vedľa mňa. Zo začiatku som dychčal a potil sa, ale mal som z toho dobrý pocit, lebo som dokázal prebehnúť stále viac. Každý deň som si stanovil dlhšiu trasu. O mesiac som okolo štvrte zvládol niekoľko okruhov. Už som ich ani nepočítal, chcel som ich iba zakaždým obehnúť rýchlejšie. Niektorí ľudia ma nechápavo pozorovali, zopár chalanov od susedov sa mi smialo, ale ja som ich nechal tak. Hovoril som si: Veď počkajte, keď so mnou budete pretekať! Bolo mi jasné, že po mojom tréningu ma nik z rovesníkov nepredbehne.

Po celý čas som mal na mysli otcove slová, že rýchlo utekať je to najdôležitejšie, čo dieťa potrebuje vedieť.

V PARTII SME SILNEJŠÍ

20 Rozmýšľal som, či mám na otca čakať, alebo ísť ďalej a hľadať ho. Predstavoval som si, čo by asi urobil on. Nevedel som na nič prísť, a tak sme sa s Alanom rozhodli jeden deň zostať na mieste. Čakali sme celý večer a celú noc. Ráno nás zobudili zvuky. Akoby sa niekde v diaľke rúcali domy. Zbalili sme sa a šli. Veril som, že otca každú chvíľu nájdeme, alebo nám niekde nechal správu. Patrime predsa k sebe.

Bol som najrýchlejší utečenec pod slnkom. Bežal som krížom cez krajinu a hľadal otca a miesto, kde by sme našli pokoj. Žiadne také miesto som ale nevedel nájsť ani po mnohých dňoch. Podľa mňa som prešiel hádam aj polovicu zeme. Rozhodol som sa, že nezastanem, aj keby som mal prebehnúť celý svet. Nezastanem, pokiaľ nenájdem miesto, ktoré by sa podobalo na to, v ktorom som vyrástol. Až tam si oddýchnem. Počkám na otca a potom už nejako bude.

Dostal som sa do hustejších lesov. Celé dlhé kilometre som nenarazil na žiadne známky prítomnosti ľudí. Spomenul som si na rozhovor s otcom a v mysli som si vybavil všetkých chalanov, s ktorými som sa kamarátil. Šli vedľa mňa. Spoločne sme hľadali niečo na jedenie a spoločne sme dávali pozor na nebezpečenstvá, ktoré nám hrozili. Takto v partii sme boli silnejší a bál som sa omnoho menej. Na moment sa pri nás zjavil aj otec, spokojný, že si sám viem poradiť.

Spriatelil som sa so zvieratami a od tela som si držal aj duchov, ktorí hlavne v noci šramotili v hustých kríkoch.

21

V TÁBORE

38 Cesta do stanového tábora mi trvala dlhšie, ako som si pôvodne predstavoval. Tolko ľudí som pokope nikdy nevidel. Boli z rôznych kútov krajiny a všetci mali za sebou podobnú cestu ako ja. Žili vo veľkých stanoch usporiadaných do nekonečných ulíc. Ich úlohou a jedinou prácou bolo čakať. Na pokoj, na príbuzných, na dobré správy.

Ľudia ma od brány zaviedli za úradníkmi, kde si zapísali moje meno, dali mi vodu, jedlo a tabletky, aj keď som sa necítil byť chorý.

Môj otec ale v ich zozname zapísaný nebol. Hovoril som si, že tu musí niekde byť a ja ho musím čo najskôr nájsť, nech si nerobí starosti. Veľa dní som strávil vypytovaním sa po všetkých uličkách. Naberal som pritom sily. Každé ráno som sa prišiel opýtať do kancelárie, ale nič nové som sa nedozvedel.

Trikrát denne som prišiel k plotu, aby som v diaľke vyzeral otca alebo posla s dobrými správami. Ako asi taký posol vyzerá?

Pýtal som sa Alana, či je lepšie otca čakať, alebo ho hľadať niekde inde. Veľmi ľahko predsa mohol tábor minúť a zháňať sa po mne možno iba deň behu odtiaľto. A kto vie, možno aj bližšie, možno stačilo utekať pár hodín či minút a boli by sme opäť spolu. Alan považoval za svoju psiu povinnosť hľadať ďalej,

39 veď na to má čuch, ale pripomenul mi aj rady ľudí z tábora. Podľa nich sme mali zostať a čakať, otec sa o tábore isto dozvie a príde. Nakoniec mi poradil, aby som sa rozhodol sám, on už aj tak po našej ceste, zdá sa, prestáva ľuďom rozumieť. Potom môj problém vyriešila horúčka.